

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1980
FORFATTER:	Birgitte Dedenroth-Schou
TITEL:	De Gamles Hjem Låsbyhøj
KORT RESUME:	Låsbyhøj i 70 år

De Gamles Hjem – Låsbyhøj i 70 år

af Birgitte Dedenroth-Schou

Ubemidlede gamle mennesker, der ikke længere var i stand til at tjene til livets ophold, og hvis børn eller andre slægtninge ikke havde mulighed for at tage sig af dem, var før loven om aldersomsunderstøttelse af 1891 henvist til at søge fattighjælp, og modtagelse af fattighjælp betød bl. a. at man mistede sin valgret og risikerede at blive anbragt på byens fattiggård.

Med loven om aldersomsunderstøttelse blev forsørgelsen af de gamle, d.v.s. de, der var fyldt 60 år, udskilt fra fattigvæsenet, og de, der modtog denne form for understøttelse, mistede ikke deres valgret. Det var dog kun værdigt trængende, der kunne komme i betragtning. Man måtte ikke selv være årsag til den nød, man var kommet i, f. eks. ved at have foræret, hvad man havde, til sine børn, og man måtte ikke inden for de sidste 10 år have modtaget fattighjælp. Man skulle også de sidste 10 år have haft ophold i Danmark og ikke være dømt for en vanærende handling.

Ved lovens ikrafttræden oprettedes i Kolding byråd et stående udvalg til at behandle ansøgninger om aldersomsunderstøttelse. Ud-

valgets formand var frem til 1909 borgmester Schjørring. Han havde til sin hjælp ved arbejdet overbetjent Nielsen, Skjelskør-Nielsen kaldet, der havde titel af undersøger. Det var ham, der tog ud til dem, der søgte understøttelse, af lagde rapport om deres forhold, og herudfra skønnede så borgmesteren sammen med det øvrige udvalg, hvor meget de pågældende kunne tilkomme af de kommunale midler. Der var nemlig ikke i loven fastsat bestemte takster for understøttelsens størrelse – det blev først indført med loven om aldersrente i 1922 – og understøttelsen kunne bestå enten af penge eller naturalier eller en kombination af disse. Holdningen var, at de ikke skulle have mere, end det var strengt nødvendigt.

Mange af de gamle levede under elendige forhold. Den industrielle udvikling havde medført, at der i byerne blev stadig flere lønarbejdere, som kun havde råd til at bo i små lejligheder og dermed ikke havde plads til at huse den ældre generation. Derfor boede de svage gamle i mange tilfælde i små, mørke og uhygiejniske værelser.

For at give de ubemidlede gamle en tryk alderdom under ordnede forhold var man omkring århundredskiftet i flere større kommuner begyndt at bygge aldersoms-hjem eller som det officielt kaldtes »asylor for aldersomsunderstøttede personer«.

Ønsket om at få bygget et aldersoms-hjem i Kolding blev først fremført af socialdemokraten redaktør Knud Hansen, der var blevet indvalgt i byrådet ved valget i 1906. Højremanden læge Hempel var med på ideen, og de fik byrådets bemyndigelse til sammen med Kolding-arkitekten A. Hagerup at tage på en studierejse for at bese nogle af de allerede eksisterende aldersoms-hjem i bl. a. Århus, Ålborg og Vejle. Det, der gjorde stærkest indtryk på dem, var at se, hvor tilfredse beboerne på disse hjem var. 5. december 1907 forelagdes i byrådet tegninger og overslag over et aldersoms-hjem i Kolding, men p.g.a. den herskende høje rentefod vedtoges det at udsætte sagen indtil videre. Aldersomsunderstøttelsesudvalget prøvede at få det igennem i byrådet i december 1908, men da var man for nær ved byrådsvalget i

marts 1909 til, at man vovede at binde det nye byråd til et så stort projekt.

I det nye byråd var der imidlertid ingen tvivl om, at byen skulle have et alderdomshjem og, at det skulle være den statelige bygning som arkitekt Hagerup havde udarbejdet tegningerne til, selv om Kolding Avis i tiden op til byrådsvalget havde skrevet, at det var aldeles unødvendigt at bygge, som det hed, »et nyt slot til alderdomshjem«, skatteprocenten ville blive alt for høj – den lå på dette tidspunkt på 8,8 % – og en beskedent tarvelig bolig ville passe bedre til de fattige gamle. Det vedtoges enstemmigt i byrådet den 5. august 1909 og ved andenbehandlingen den 19. august besluttedes det, ligeledes enstemmigt, at De Gamles Hjem skulle ligge på Markedspladsen for enden af Låsbygade og mellem den gamle og den nye landevej til Vejle. Hjemmet skulle have plads til 80 gamle.

Alderdomsunderstøttelsesudvalget bestod efter valget i marts 1909 af venstremanden, brygger Anton Lorenzen, der var udvalgets formand, socialdemokraterne Knud Hansen og uddeler J. P. Jensen samt læge Hempel og sagfører Viuff, der repræsenterede Kolding landsogn. Kolding landsogn var indtil 1930 en selvstændig kommune, der dog havde skole-, kirke- og socialvæsen fælles med Kolding kommune.

Anton Lorenzen var nyt medlem af Venstres byrådsgruppe, men havde allerede en årrække været medlem af Venstreforeningens bestyrelse og Venstres repræsentantskab. Han var født 1868 i Uge ved Åbenrå og var som 16-årig sammen med sine forældre indvandret til Kolding, hvor han fik arbejde i tapperiet på Slotsmøllen og der avancerede, til han til sidst blev brygger. I 1897 var han medstifter af og blev den første formand for bryggeriarbejdernes fagforening i Kolding, og skønt han

var venstremand, viste socialdemokraterne ham deres fulde anerkendelse.

Lorenzen fortalte senere, at det var ikke noget let arbejde, han fik som formand for alderdomsunderstøttelsesudvalget. De gamle op søgte ham daglig – også på Slotsmøllen – for at få hjælp og til sidst blev han nødt til at avertere, hvornår han kunne træffes i sit hjem i Allégade. »Jeg opdagede dengang«, fortsætter han, »at de, der klagede sig mest ikke altid var de, der havde det værst, og jeg gjorde det derfor til en regel altid at besøge de gamle i hjemmene først, inden jeg tog stilling til noget«. (Interview i Jydske Tidende 27.2.1938).

Det var således en mand med viden om de gamles forhold, der i den tale, hvor han forelagde alderdomsudvalgets forslag til bygning af et alderdomshjem, sagde:

»At der er trang til dette hjem er udvalget overbevist om, de gamle lider under de nuværende forhold, dårlige lejligheder, dårlig forplejning og først og fremmest mangel på renlighed, alle disse mangler afhjælpes ved et hjem. Det er udvalgets håb, at det vil blive her som i andre byer, at alderdomshjemmet vil blive absolut den mest populære institution i byen, og hvad vil det ikke sige for dem, som kun har fra hånden i munden, som slider ærligt og trofast for at holde sig fri af fattigvæsenet, men når de bliver gamle og ikke kan mere, så at kunne glæde sig ved tanken om, at byen har rejst et hjem for de gamle, hvor de kan få en god pleje, god mad og god renlighed, kortsagt, hvor de ikke behøver at have næringsssorger. Derfor er det også udvalgets ønske, at denne sag ikke skal være en partisag, men at alle rådets medlemmer enige og samdrægtige vil løse denne opgave til ære for vor by og til gavn for vore gamle.«

Ud over at hjemmet ville være et godt sted at bo for de fattige

Økonom Anton Lorenzen fotograferet ca. 1925.

gamle, tænkte man naturligvis også på kommunens økonomi. Udgiften til alderdomsunderstøttelse var steget stærkt; det, der især kostede dyrt var plejelønnen til de meget gamle, der ikke kunne klare sig selv uden fremmed hjælp, og det var jo først og fremmest dem, der skulle bo på hjemmet. Anton Lorenzen havde foretaget en beregning, der viste, at 80 personer i regnskabsåret 1908–09 havde kostet kr. 28.531 i alderdomsunderstøttelse, mens årsudgiften på et alderdomshjem for de samme 80 personer ville være kr. 28.250.

Hjemmets placering vakte nogen diskussion. Først var tænkt på et hjem i Hospitalshaven ned til Slotssøens bred, men det måtte opgives og til sidst stod valget mellem Stejlbjerg og Markedspladsen. Knud Hansen, læge Hempel og arkitekt Hagerup var mest stemt for Stejlbjerg, for her havde beboerne mulighed for at spadserere i rolige omgivelser, men Lorenzen talte stærkt for Markedspladsen, først og fremmest fordi de gamle skulle være i kontakt med byen og dens liv. Det var også Lorenzens fortjeneste at facaden kom til at vende mod øst mod Låsbygade og hele færdselen i centrum, så beboerne havde noget at se på fra deres vinduer, han mente det var vigtigere end »sydvendt ro«. Hagerup havde i første

omgang vendt facaden mod Vejlevej for at så mange værelser som muligt kunne vende mod syd.

Udvalget for alderdomsunderstøttelse valgte selv at agere byggeudvalg og udbydelsen af arbejdet i licitation påbegyndtes i oktober 1909. Allerede 17. marts 1910 var bygningen rejst. I den anledning samledes byrådet på bygningen sammen med byggestrengene, svendene og arbejderne. De sidste modtog som dusør for veludført arbejde 3 kr. hver.

Arkitekt Hagerups smukke hvide palæbygning med hovedbygning og to sidefløje rejste sig højt og frit i landskabet og fra dets vinduer var der en storslået udsigt ud over byen og fjorden. Følgende firmaer og håndværkere medvirkede: firmaet Forsberg og Wellin (granitarbejdet), fabrikant I. A. Hansen (murerarbejdet), tømrermester Peter Jensen (tømrerarbejdet), tømrermester H. L. Hansen (snedkerarbejdet), firmaet Albrechtsen og Madsen, København (varmeanlægget), malermester Bork, blikkenslagermester Steinfath, glarmester Nielsen, installatør Brems (el-installationer) og Joh. Bach (indlæg af w.c., vand og gas). Køkkenet og vaskerum blev forsynet med alle samtidens bekvemmeligheder.

I højres byrådsgruppe mente man, at der blev bygget for flot, men ved indvielsesfesten den 5. november 1910 sagde Knud Hansen, at der var ikke ødslet hverken indvendigt eller udvendigt, alt var udført enkelt og fri for unødvendig pynt.

De Gamles Hjem blev bygget til at huse 80 gamle og kom til at koste kr. 176.747,48 dvs. kr. 2209 pr. seng. Det var noget dyrere end De Gamles Hjem i Vejle, der var indviet 1908. Årsagen hertil var dels, at der dér var flere 2-sengsværelser, dels at taget blev givet mansardform således at man ved en ringe omkostning kunne indrette værelser til yderligere 18 beboere her.

Beboerne i festsalen. I baggrunden Økonom Anton Lorenzen og hans kone.

En af beboerne i sin hyggelige stue.

Køkkenet på Låsbyhøj lige i starten. Midt i billedet fru Lorenzen. Til højre fru Didrichsen. Nu som dengang indtager beboerne måltiderne på deres værelse.

Som leder af hjemmet ansattes fra 1. oktober 1910 formanden for alderdomsunderstøttelsesudvalget Anton Lorenzen med titel af øko-

nom. Han udtrådte samtidig af byrådet. Den 15. oktober 1910 flyttede de første 34 gamle ind på hjemmet.

I reglementet for De Gamles Hjem, der godkendtes af indenrigsministeriet i november 1910 hed det, at hjemmet var bestemt til at optage trængende, der var berettigede til at få aldersunderstøttelse, og som skønnes p. g. a. høj alder eller større svagelighed mest hensigtsmæssigt at kunne forsyrges på hjemmet. Efter en længere diskussion i byrådet vedtoges det i juli 1910, at ingen kunne optages mod betaling. Først i begyndelsen af 1950'erne er denne beslutning ændret.

Beboerne blev på hjemmet forsynet med alt, hvad der var nødvendigt – mad, vask, lægehjælp og medicin. Desuden tøj, hvis de ikke selv kunne fremskaffe det. Til småfornødenheder udbetaltes til hver beboer 35 øre ugentlig – i dag er beløbet steget til 365 kr. om måneden.

Ved optagelse i hjemmet bestemte udvalget, hvilke af den pågældendes personlige ejendele, der kunne komme med. Der var udbredt forståelse for, at de skulle have så meget som muligt med, så det virkelig kunne blive et hjem for dem.

Spørgsmålet om nydelse af spirituøse drikke på hjemmet vakte også en del diskussion i byrådet. Man enedes dog om, at det måtte kunne tillades, men misbrug ville have til følge, at den pågældende ville blive udvist fra hjemmet.

Overtrædelse af reglementet, navnlig uorden, uhøflig og usømmelig optræden over for hjemmets betjening eller uforlidelighed i omgang med de øvrige beboere kunne medføre, at den pågældende ville miste ugepengene for kortere eller længere tid, evt. helt blive bortvist fra hjemmet.

Beboerne skulle såfremt deres helbredstilstand tillod det selv rede deres senge, holde deres værelser rene og ryddelige og deres bohaverne propert og ordentligt, som der stod i reglementet. En stor del af de gamle kunne selv gøre dette.

Spisereglement

for

„De Gamles Hjem“ i Kolding.

Beboerne erholde udleveret i tillavet Stand:

Morgen. 500 cm³ (1/8 Pot) kogt Mælk eller en Kop The eller Kaffe.

Aften. 500 cm³ (1/2 ») » » » » » » » » » » » »

Til disse Maaltider Smørbrød (Rug- eller Sigtebrød) med og uden Paalæg, saameget enhver kan spise. Til Aftensmaaltidet kan istedetfor The leveres et Glas Øl eller Mælk.

Eftermiddag. En Kop Kaffe med Tvebak.

Middag Kl. 12

Søndag: Oksekødsuppe med Ris eller Boller og fornødne Rødder, Oksekød med Peberrodssauce, skiftevis med

Frugtsuppe, Bøf eller Karbonade med Kartoffler.

For de øvrige Ugedage varieres i en Turnus paa 9 Dage saaledes Formad:

en Dag	Risvælling med Sukker og Kanel
» »	Kaal
» »	Vandgrød med Smør og Mælk
» »	Grynsuppe
» »	Sagovælling med Kanel
» »	Ærter eller Hvidkaalssuppe
» »	Øllebrød (med Rug- og Sigtebrød)
» »	Risgrød eller Boghvedegrød med Sukker, Kanel og Øl
» »	Kærnemælkssuppe.

Eftermad.

en Dag	Lobescowes
» »	kogt Kød eller Flæsk med Kartoffler
» »	stegt Flæsk med Kartoffler eller Æggecake
» »	Æbleskiver eller Pandekager
» »	Ragout eller Frikasé
» »	Plukfisk med Kartoffler
» »	Klipfisk med Kartoffler og Vandsenep
» »	fersk Fisk, stegt eller kogt, med Kartoffler
» »	Frikadeller med stuvede Kartoffler.

Til Middagsmaaltidet leveres fornødent Brød.

Portionernes Størrelse maa rette sig efter hver Beboers Behov.

Økonomen kan foretage Afbigelsener fra dette Reglement, eftersom Aarstid eller andre Forhold gør det ønskeligt.

Paa Sygeafdelingen maa Retterne afpasses efter Lægens Anordning.

Saaledes vedtaget af Byraadet i et i Dag afholdt Møde.

Kolding Byraad, den 21. Juli 1910.

P. B. V

V. Baller.

SJODT & WEISS, KOLDING.

I de første år var der endog enkelte af hjemmets beboere, der tog arbejde i byen for betaling, men

det blev standset. Det var ikke meningen, at de skulle tage arbejde fra andre, når de fik gratis ophold

på hjemmet og penge ovenikøbet! I 1911 blev to mænd bortvist fra hjemmet, fordi de havde nægtet at hjælpe til i haven uden at få penge for det. Skønt de senere undskyldte deres opførsel, besluttede byrådets flertal, at de måtte ud, for at de ikke skulle ødelægge den gode tone på hjemmet.

Gennemsnitsalderen for beboerne lå i de første år på 75–76 år. Frem til midten af 1960'erne svingede gennemsnitsalderen mellem 77 og 79 år, men siden da har den ligget på over 80 år. I juli 1980 er gennemsnitsalderen 84,2 år.

Samtidig med ordensreglementet udfærdigedes et spisereglement for hjemmet. Som det kan ses fik de gamle rigelig og god mad. Så godt kunne de ikke leve for aldersunderstøttelsen ude i byen. Maden kostede i 1911 52,8 øre pr. person.

Ud over økonomiparret ansattes en kokkepige til at forestå madlavningen og 5 piger til at hjælpe de gamle. Fra 1911 ansattes en sygeplejerske.

Som forudset af arkitekten var en udvidelse af hjemmet snart påkrævet. Allerede 1914 måtte man indrette mansardetagen til beboelse. Herefter var der plads til 90 personer på plejeafdelingen og 12 på sygeafdelingen. På plejeafdelingen var der 70 enkeltværelser og 10 dobbeltværelser til ægtepar. Enkeltværelserne var 11½–12 m² store. Der var desuden en festsal, 3 tekøkkener (1 på hver etage), hvor beboerne selv kunne lave kaffe eller te, 2 læseværelser og et bibliotek.

De Gamles Hjem var fra begyndelsen en populær institution i byen. Formanden for aldersunderstøttelsesudvalget Ludvig Petersen hævdede i byrådsmødet 17.12.1914, at der foregik en formelig indvandring fra landet til byen af gamle mennesker, der søgte optagelse på byens fortrinlige alderdomshjem.

Stedets popularitet skyldtes ikke mindst bestyrerparret. Anton Lorenzen og hans kone bestyrede i 28½ år hjemmet på en måde, som fra alle sider betegnedes som forbilledlig. I 1918 kunne Kolding Avis, der jo ved opførelsen havde haft så meget at sige mod hjemmet notere: »en institution, som Kolding by i enhver henseende har ære af, og som hvorsomhelst i verden vil kunne gå og gælde for en mønsteranstalt. Det er bekendt nok, at vore gamle medborgere deroppe har det udmærket og er veltilfredse, og regnskabet viser, at dette velvære tilvejebringes under iagttagelse af forstandig økonomi; men her skal det tilføjes, at den daglige ledelse – hr. inspektør Lorenzen og hustru – fortjener den allerstørste anerkendelse bl. a. for den, vi tør næsten sige eksempellose orden og renlighed, der hersker i denne store virksomhed.«

Og for ægteparret Lorenzen var det uden tvivl en livsopgave, de gik op i fuldt og helt. I de mange år, de arbejdede der, havde de kun én ferie, og i deres otium var de omgivet af minder fra deres tid på De Gamles Hjem.

At det langt fra var nogen let opgave at leve mellem ældre mennesker og deres svagheder, lagde Lorenzen ikke skjul på: »De gamle kan være vanskelige, meget vanskelige; men det er jo heldigvis ikke dem alle, der er det. Man skal fare forsigtigt frem, og man skal langsomt lære gennem de gamle selv, hvordan de skal behandles. Det kan være så forskelligt. Børn kan man rette på, men man kan ikke rette på en gammel. Nogle gamle skal man tage meget bestemt på, nogle skal man behandle som børn. Og så er der jo nogle, der er så friske, at de forstår helt at tilpasse sig efter omgivelserne. Det er i reglen sådan, at man først behandler dem helt som man skal, når man har lært dem rigtigt at kende. Og så er det jo

Fra hjemmets 25 års jubilæum den 15. oktober 1935.

Hr. og fru Lorenzen.

ofte sådan – altfor ofte – at når man har kendt dem så længe, at man forstår dem, så er deres tid gået, de glider bort fra os – ny kommer til og udfylder deres pladser her, og vi kan begynde helt forfra igen. . . « (interview til Kolding Folkeblad 20.9.1935 i anledning af 25-års jubilæet). Da Lorenzen gik af i 1938, havde han fulgt 517 gamle til graven.

Men der var også opmuntrende ting at fortælle – om de beboere, der var svage, da de kom, men lavede op igen, om de mange runde fødselsdage, guldbryllupper og andre mærkedage, som kunne fejres på hjemmet, og om udflugterne. Allerede i 1911 afholdtes den første udflugt for beboerne. Vognmandsforeningen i Kolding tilbød gratis at køre dem, og turen gik til Bramdrup med heste og charabanc. Siden gik turene oftest til Krybily. En overgang sejlede fjorddamperne de gamle en tur til Snoghøj eller Kongebrogården. Herefter er det blevet til bil- eller busture.

Siden hjemmets start har der været holdt gudstjeneste her hver anden søndag. Mange jule- og nyt-

årsfester er også blevet holdt deroppe. I hvert fald siden borgmester Beirholms tid har det været skik at borgmesteren nytårsaftensdag aflægger besøg på hjemmet og ønsker beboerne godt nytår.

På grund af pladsmangel på De Gamles Hjem – der var til stadighed en venteliste på 6–8 personer – vedtog byrådet i 1937 at indrette den tidligere Nordbanegård, der var opkøbt af kommunen efter Egtvedbanens nedlæggelse i 1930, til bolig for bestyreren og en del af den øvrige personale, der på dette tidspunkt bestod af sygeplejersken, fyrbøderen, en kokkepige, en vaskeripige, en nattevagt og 5 gangpiger. Kort herefter byggedes en tilbygning til sygeafdelingen på hjemmet således, at der blev plads til i alt 111, heraf 19 på sygeafdeling.

Hermed mente man at kunne klare behovet indtil videre, især fordi kommunen var begyndt at bygge aldersrenteboliger, og en del af dem, der tidligere havde søgt De Gamles Hjem af økonomiske årsager, ville nu kunne flytte der til.

I maj 1938 fratrådte Anton Lorenzen, da han var fyldt 70 år. I hans sted foreslog de socialdemokratiske medlemmer af socialudvalget, at kedelpasser Niels P. Brødsgaard ansattes. De borgerlige foretrak en anden ansøger. Da der i byrådet var 10 stemmer for hver af de to kandidater, mens 1 stemme var blank, måtte man skride til lodtrækning, og loddet faldt på N. P. Brødsgaard.

Allerede kort efter krigen stod en udvidelse af De Gamles Hjem på socialudvalgets ønskeseddel, og i november 1946 vedtoges i byrådet en moderniserings- og udvidelsesplan udarbejdet af arkitekt Ernst Petersen, der betød opførelsen af en vestfløj, som forbandt de eksisterende nord- og sydfløje, således at hjemmet kom til at danne en lukket gård. På 40-årsdagen for hjemmets indvielse 15.10.

Niels P. Brødsgaard. Forstander 1938–62.

1950 stod bygningen færdig. Der var nu plads til 110 i plejeafdelingen og 42 på sygeafdelingen. Denne betydelige udvidelse af sygeafdelingen skyldtes, at Kolding Sygehus havde ytret ønske om, at henvise patienter med typiske alderdomssvagheder til ophold på alderdomshjemmet frem for på sygehuset. Det forventedes desuden, at søgningen til plejeafdelingen ville blive forholdsvis mindre efterhånden som flere af de kommunale aldersrenteboliger kunne tages i anvendelse.

Efter at vestfløjen var færdigindrettet, indrettedes et nyt moderne elektrisk køkken i kælderen, og den øvrige del af bygningen blev gennemgående moderniseret. I 1961 gennemførtes endnu en modernisering, der installeredes personelevator, og i bygningens nordvestligste hjørne påsattes en kort fløj bestående af liggehaller, således at også de sengeliggende kunne komme ud i frisk luft.

Niels P. Brødsgaard nåede at være bestyrer for De Gamles Hjem i 24 år. Han døde i april 1962, og ved et ejendommeligt sammentræf blev han og den første bestyrer Anton Lorenzen, der blev 93 år, bisat på samme dag.

Hjemmet har i de 70 år, det har bestået, kun haft tre bestyrere, idet den nuværende bestyrer diakon Jacob Larsen efterfulgte N. P. Brødsgaard i 1962. I hans tid har hjemmet fået nyt navn »Låsbyhøj«. Efter at de nye plejehjem Højegården og Kløverhøj var opført, syntes man også at De Gamles Hjem skulle have et egentlig navn, og det var en af hjemmets beboere, der fik ideen til navnet »Låsbyhøj«, der nu står på hjemmets facade.

Det Låsbyhøj, der eksisterer i dag, er på mange måder meget forskelligt fra hjemmet i 1910. Det skyldes først og fremmest at beboerne på hjemmet gennemsnitlig er svagere og ældre end de var i 1910. I den mellemliggende tid er der skabt andre muligheder for anbringelse af de mere raske ældre mennesker – pensionistboliger, beskyttede boliger og en hjemmehjælpsservice, der gør, at flere ældre kan blive boende i deres eget hjem – og Kolding Sygehus har i stigende grad henvist ældre til anbringelse på Låsbyhøj. Det har betydet, at mere end halvdelen af hjemmets beboere i dag er på sygeafdeling. Ud over de, der bor på selve Låsbyhøj har kommunen lejet de tidligere afdelinger K 5 og K 6 på det gamle sygehus i Sct. Jørgensgade, og her er anbragt 42 pensionister, der administrativt henhører under Låsbyhøjs bestyrer. Det at beboerne er mere syge end tidligere har også medført, at der har måttet mere personale til. I dag er 220 ansat på Låsbyhøj, heriblandt en fysioterapeut, en fodplejer og en ergoterapeut.

Men på nogle punkter er dog intet ændret siden 1910. Bestyrer Larsen går hver morgen, som hans to forgængere har gjort det, rundt til samtlige beboere for at sige god morgen og for at høre om nogen trænger til hjælp af den ene eller den anden art.